

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: J. M., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Špičkou,
se sídlem Thomayerova 25/3, 405 02 Děčín,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. „X“

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 30. 6. 2017, č. j. „X“, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen výrok I. rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 2. 2017, č. j. „X“ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 16 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a v souladu s ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona mu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22/2017

uložil pokutu ve výši 1 500 Kč, současně mu dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Výše kvalifikovaného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 23. 9. 2016 v 17.50 hodin v Huntířově, na silnici č. III/25855, jako řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky „X“, při objíždění stojícího vozidla ohrozil protijedoucího řidiče vozidla tovární značky Citroën, registrační značky „X“ a levou boční přední částí svého vozidla narazil do levé přední části protijedoucího vozidla. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, a tudíž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Sdělil, že z článku o statistice nehodovosti uvedeného v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí nevyplývá vina žalobce a jeho citace svědčí o neodbornosti a tendenčnosti argumentace při absenci důkazů o vině žalobce. Dále žalovanému vytýkal novinářský žargon o zkušených vyšetřovateli při objasnění zvláště složitých dopravních nehod, kterým měl být vyvolán vyšší pocit autoritativnosti odůvodnění neobsahujícího žádné konkrétní argumenty pro obvinění žalobce.
3. Namítal, že správní orgány v řízení nevyslechly zásadního svědka celé události pana B., jenž tvrdil, že žalobce jel v dotčený okamžik rychlostí zhruba 20 km/h, zatímco řidič Č. jel rozhodně rychleji, než povoluje zákon.
4. Nesouhlasil s výrokem, že jeho vozidlo Ford svým pravým bokem narazilo do pravé přední části vozidla Citroen. Naopak charakter poškození, se zřetelem k nepoměrně vyšší rychlosti vozidla Citroen, nasvědčuje opačnému závěru, že vozidlo Citroen narazilo svou přední pravou částí do pravé boční části vozidla Ford, jehož přední část byla odhozena. Skutečnost, že v okamžiku střetu již vozidlo žalobce stálo a protijedoucí vozidlo řidiče Č. do něj narazilo, protože nepřizpůsobilo rychlost jízdy povaze a stavu komunikace, uvedli též příslušníci Policie ČR a to do protokolu o nehodě. Podotkl, že pro výše uvedený závěr svědčí i jeho lepší rozhledové podmínky v místě nehody.
5. Konstatoval, že správní orgány jej určily jako viníka nehody, jemuž je kladeno za vinu, že porušil zásady bezpečného objíždění. Deklaroval, že z mapových podkladů je zřejmé, že takový závěr je neodůvodněný. Stojící vozidlo svědka B. se nacházelo ve vzdálenosti, která je s ohledem na místní podmínky dostatečná pro jeho objetí. Uvedl, že se mu jeví pravděpodobné, že správní orgán využil vozidlo stojící u okraje vozovky, jako záminku pro určení viníka nehody. Uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí vnímá snahu o to, aby jeho chování, coby řidiče v okamžiku dopravní nehody bylo v přímé návaznosti s jeho předchozím úkonem – objížděním stojícího vozidla. Tento úkon však nesouvisel časově s dopravní nehodou, v okamžiku střetu vozidel byl již bezpečně ukončen.
6. Uvedl, že z fotografie č. 19 vyplývá, že to byl právě řidič Č., kdo porušil pravidla bezpečného objíždění překážky, kterou byl živý plot, jež zasahoval do vozovky. Z fotografie č. 6 pořízené z identického místa je zřejmé, že následně byl dotčený živý plot ostříhán. Z uvedeného plyne, že to byl řidič Č., kdo při nedostatečném výhledu porušil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pravidla bezpečného objíždění překážky a je tak viníkem nehody. Přičemž není pravdou, že by ke střetu došlo na polovině vozovky řidiče Č., neboť střed vozovky nebyl v dokumentaci ani měřen ani označen a z fotografií lze jen odhadovat. Upozornil na skutečnost, že vozovka v místě střetu je široká 4,2 m, přičemž vozidlo žalobce je široké 1,88 m a vozidlo řidiče Č. 2,05 m, nebýt tedy živého plotu na straně řidiče Č., bylo místo průjezdné s opatrností současně oběma vozy, avšak s touto skutečností se správní orgány nikterak nevypořádaly.

7. Zpochybnil úřední záznamy pořízené pouze subjektivním přepisem telefonátů se svědky policejním úředníkem. Jejich vypovídací hodnota v řízení je zcela nulová. V rámci analogie je takový důkaz v řízení bez souhlasu stran nepoužitelný, čímž je řízení zatíženo podstatnou vadou.
8. Závěrem konstatoval, že mu nebyla vina prokázána, spisová dokumentace je nedostatečná a neobsahuje žádné důkazy o jeho vině. Zdůraznil, že závěr o jeho vině je učiněn pouze na základě spekulací, odhadů a hypotéz. V řízení nebyly provedeny důkazy, které by mohly objasnit průběh nehodového děje jako je výslech svědka T. B., provedení vyšetřovacího pokusu včetně místního šetření a provedení znaleckého posudku. Průběh skutkového děje a vinu žalobce se v řízení nepodařilo prokázat a došlo ke zmaření pro řízení podstatných důkazů zejména odstranění překážky živého plotu na straně řidiče Č..
9. Navrhl provést dokazování znaleckým posudkem k prokázání průběhu možného nehodového děje, svědecké výpovědi T. B. a rekonstrukci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě a sdělil, že žalobní námitky ohledně dokazování jsou zcela obecné a obsahují subjektivní tvrzení, přičemž článek o statistických údajích nehodovosti byl citován v kontextu vysvětlení pojmu „zájem společnosti“ při zkoumání materiální stránky přestupku. K rozporným údajům o rychlosti tvrzenými žalobcem uvedl, že tyto byly pouze tvrzením svědka B., avšak řidič Č. tvrdil, že jel rychlostí 40-45 km/h, přičemž provedeným dokazováním nebylo zjištěno, že by jel vyšší než v místě dovolenou rychlostí. Poukázal na nesprávné označení stran vozidel žalobcem, přičemž z fotodokumentace je jasně patrné poškození levých částí vozidel a zároveň, že vozidlo žalobce je v konečném postavení šikmo přední částí k okraji vozovky, kdy zadní část vozidla zasahuje do jízdní dráhy protijedoucího vozidla, což dokládá, že ke střetu vozidel došlo v době, kdy žalobce s vozidlem najížděl zpět k pravému okraji silnice. Zopakoval, že k nehodě nedošlo nepřizpůsobením rychlosti panem Č., ale tím, že žalobce nejel zcela ve svém jízdním pruhu při pravém okraji silnice. K žalobcem rozporované vině na nehodě uvedl, že kdyby žalobce řádně a včas ukončil objíždění, nenacházelo by se jeho vozidlo v době střetu uprostřed silnice. K namítanému objíždění živého plotu řidičem Č. uvedl, že tuto námitku žalobce nevznese ve správním řízení, a že z provedených důkazů nevyplývá, že by řidič Č. objížděl překážku, ba naopak jeho vozidlo se nacházelo při pravém okraji komunikace a částečně i za jejím okrajem. K místu střetu vozidel ve vztahu ke středu vozovky žalovaný sdělil, že měření prováděli příslušníci dopravní policie, kteří mají dostatečné odborné znalosti, způsobilost a schopnosti k provádění těchto úkonů. Doplnil, že místo střetu vozidel lze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22/2017

určit z postavení vozidel, dřecích stop a z nečistot, které při nárazu odpadly z poškozených částí vozidel. Dodal, že z fotodokumentace je na pozemní komunikaci jasně patrná stopa od levé přední pneumatiky vozidla řidiče Č., která směřuje od místa střetu do konečného postavení vozidla, přičemž dané místo střetu se nachází 1,9 m od pravého okraje komunikace ve směru jízdy řidiče Č.. K žalobní námitce, že v řízení byly použity úřední záznamy pořízené pouze subjektivním přepisem telefonátů se svědky policejním úředníkem bez konfrontace vypovídajících osob a tedy bez možnosti ověření míry pravdivosti, sdělil, že dále rovněž vycházel z protokolů o ústním jednání, na kterých měl žalobce možnost se vyjádřit, což také učinil. K neprovedení znaleckého posudku ve správním řízení uvedl, že s ohledem na specifika případu spočívající především v poškození vozidel, které lze posoudit ve vztahu k ostatním důkazům i laickým úsudkem, není třeba k posouzení skutkového děje odborných znalostí znalce. Zcela postačuje odborná znalost správních orgánů. Provedené důkazy tvoří v souhrnu dostatečně ucelený řetězec skutečností, z nichž vyplývá, jak ke kolizi došlo; na podporu tohoto tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 14/2013-23. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost, jelikož vina byla žalobci prokázána, spisová dokumentace je dostatečná, bylo postupováno v souladu s účinnými zákony a rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

11. Žalobce v následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě uvedl, že žalovaný argumenty žalobce odmítá, aniž by se s nimi logicky vypořádal, namísto toho několikrát zdůrazňuje znalosti a zkušenosti vyšetřujících policistů. Žalovaný svou subjektivní teorii skutkového děje vyhlašuje za objektivní. Konstatoval, že z vyjádření žalovaného je zřetelný jeho vrchnostenský projev, který je odpovídající a přiléhající správnímu řízení a který žalovaný ve svém vyjádření velmi obratně využívá, ale který neplatí v tomto typu řízení. Žalovaný prohlašuje vyslovené teorie a teze za dané, nepřipouštějící pochybnosti. Dodal, že způsob projevu žalovaného, který lze označit za dogmatický, je dalším důvodem k tomu, že žalobce trvá na projednání věci.

Ústní jednání před soudem

12. Při jednání soudu dne 26. 8. 2019 právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby a repliky. Mj. trval na tom, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci, přičemž pochybila tím, že neprovedla důkazy, které navrhoval ve správním řízení. K tomu doplnil, že hodnotí vyšetřování ze strany Policie ČR jako účelové a tendenční. Trval na tom, že u žalobce nebyla dána vina, když žalobce krátce před střetem vozidel, kdy objížděl před ním stojící vozidlo, zasahoval svým vozidlem do protisměru jen zhruba 20-30 cm, takže prostor pro projetí vozidla žalobce a protijedoucího vozidla při snížené rychlosti a zvýšené opatrnosti obou řidičů byl dán. Odmítl, že by bokem svého vozidla narazil do čela protijedoucího vozidla, naopak vozidlo žalobce, které těsně před nehodou téměř stálo, bylo odhozeno protijedoucím vozidlem. Zástupce žalobce trval na návrzích na provedení dokazování svědeckým výsledkem řidiče B., znaleckým posudkem, rekonstrukcí průběhu nehodového děje, případně vyšetřovacím pokusem a účastnickým výsledkem žalobce. Dále uvedl, že Policie ČR a žalovaná své závěry opřely toliko o hypotézy a ve věci postupovali formalisticky. Dodal, že žalobce krátce po nehodě připustil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svůj poloviční podíl na nehodě pod tlakem, kdy byl v šokovém stavu bezprostředně po nehodě. Konstatoval, že z pořízené fotodokumentace vůbec nevyplynou dřecí stopy, o nichž hovořili policisté. Trval na skutečnosti, že viníkem dopravní nehody byl řidič Č., jenž jel vysokou rychlostí.

13. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtož ústním jednání před soudem navrhla zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Dále mj. doplnila, že Policie ČR vyhotovila standardní dokumentaci o předmětné nehodě. Upozornila, že i sám žalobce připustil, že ke střetu došlo ve vzdálenosti zhruba 70-100 m za objížděným vozidlem, z čehož dovodila, že žalobce měl dostatek prostoru na opětovné zařazení se do svého jízdního pruhu po objetí stojícího vozidla. Podotkla, že žalobce zprvu připouštěl svoji vinu na nehodě, když v prvotním telefonátu Policii ČR uváděl, že nehodu zavinil. Posléze žalobce připouštěl poloviční podíl na nehodě a to krátce po nehodě a i později ve správním řízení. Zpochybnila argumentaci žalobce, že při objíždění stojícího vozidla mohlo protijedoucí vozidlo bezpečně projet při zvýšené opatrnosti a snížené rychlosti, když žalobce byl povinen jet s vozidlem tak, aby protijedoucí vozidlo nijak neomezil a neohrozil.
14. Soud neprovedl zástupcem žalobce navrhané důkazy ve smyslu ust. § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nadbytečnost.

Správní spis

15. Ze správního spisu soud zjistil mj. tyto podstatné skutečnosti. Dne 11. 11. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Územní odbor Děčín, Dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, pana Č. a pana B.. Žalobce se měl dopravního přestupku dopustit dne 23. 9. 2016 v 17:50 hodin v Huntířově na silnici III. třídy č. 25855 na 0,942 km u domu č. p. 44 (souřadnice GPS -739690,37/-964078,541). Žalobce jel se spolucestujícím J. M. osobním vozidlem tovární značky Ford S-Max, registrační značky „X“ ve směru na Starou Olešku. Ve stejnou dobu jel po stejné silnici ve směru od Staré Olešky Rudolf Č. s vozidlem tovární značky Citroen Jumper, registrační značky „X“. U domu č. p. 44 se oba řidiči nechovali ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovali majetek jiných osob, ani svůj vlastní. Žalobce začal ze svého pohledu před levotočivou zatáčkou objíždět zaparkované vozidlo svědka B. a řidič Č. při projíždění ze svého pohledu pravotočivé zatáčky nepřizpůsobil rychlost jízdy profilu komunikace. V době, kdy se žalobce vracel zpět do svého jízdního pruhu, nestačil řidič Č. již své vozidlo zastavit a vlivem toho došlo ke střetu levých předních částí vozidel, kdy žalobce řidiče Č. ohrozil při objíždění stojícího vozidla. Svědek B. se neřídil pravidly o provozu na pozemních komunikacích a s vozidlem zastavil v blízkosti nepřehledné zatáčky, za což byl přestupkově uznán odpovědným a pravomocným příkazem ze dne 28. 3. 2017 mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Na vozidle Citroen vznikla škoda ve výši cca 150 000 Kč, na vozidle Ford vznikla škoda cca 294 000 Kč. Ani jeden ze dvou protijedoucích řidičů, tj. žalobce a pan Č., nesouhlasil se zaviněním dopravní nehody. Součástí oznámení o přestupku je i protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 23. 9. 2016, fotodokumentace k dopravní nehodě ze dne 23. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22/2017

2016 v počtu 27 snímků, situační mapa místa nehody, úřední záznam ze dne 23. 9. 2016 o podání vysvětlení R. Č., kde mj. uvedl, že vjížděl do prudké pravotočivé zatáčky, kdy jel rychlostí asi 40-45 km/h. V zatáčce uviděl osobní vozidlo jedoucí opačným směrem, které jelo čelně přímo na něj. Začal brzdit a vjel co nejvíce vpravo ve snaze zabránit střetu. Poté došlo ke střetu levých předních částí obou vozidel. Neví, jestli bylo jeho vozidlo v době střetu v pohybu, ale protijedoucí vozidlo v pohybu bylo. Dále byl součástí oznámení o dopravním přestupku výpis z karty řidiče R. Č., úřední záznam ze dne 23. 9. 2016 o podání vysvětlení žalobce, jenž mj. uvedl, že projížděl pravotočivou zatáčkou, ve které objížděl osobní vozidlo stojící z větší části v pravém jízdním pruhu. Jel rychlostí asi 40 km/h. Za pravotočivou zatáčkou byla navazující levotočivá zatáčka. V době, kdy začal vozidlo objíždět, žádné vozidlo proti němu nejelo. Když se po objetí vozidla vracel do svého jízdního pruhu, uviděl protijedoucí dodávku, která do něj narazila. Jakou jela rychlostí, neví, ale byla to vyšší rychlost. Vše se seběhlo hodně rychle. Dále byl součástí oznámení o dopravním přestupku výpis z karty řidiče žalobce a jeho zdravotní zpráva po nehodě a úřední záznam ze dne 23. 9. 2016 o podání vysvětlení T. B., jenž mj. uvedl, že přijel se svým vozidlem do Huntířova ve směru na Starou Olešku a své vozidlo zaparkoval na pravém okraji vozovky před vjezdem k domu č. p. 45. Toto místo následně policii označil. Chtěl naložit odpad z protější strany komunikace a odvést ho pryč. Kolem něj projelo ve směru na Starou Olešku jiné osobní vozidlo, které ho objelo a začalo se vracet do svého jízdního pruhu. Rychlost tohoto vozidla odhaduje asi na 20 km/h. Z protisměru ze zatáčky vyjela dodávka, jejíž rychlost byla určitě větší než 50 km/h. Ihned na to došlo ke střetu obou vozidel.

16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 6. 12. 2016 oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání, následně se dne 14. 12. 2016 konalo ústní jednání, jehož se účastnil žalobce i R. Č., načež žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně dne 21. 12. 2016 své vyjádření. Dne 26. 1. 2017 proběhlo druhé ústní jednání, jehož se účastnili R. Č. a zasahující policisté P. M. a P. M., jako svědci. Poté proběhlo třetí ústní jednání dne 1. 2. 2017 za přítomnosti žalobce, kterýžto doručil správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 2. 2017 pět fotografií z místa dopravní nehody. Následně dne 22. 2. 2017 vydal správní orgán prvního stupně žalobou napadené rozhodnutí, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které doplnil podáním doručeným dne 30. 3. 2017, přičemž dne 24. 3. 2017 nahlédl zástupce žalobce do správního spisu. Dne 30. 6. 2017 bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první téhož zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

18. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
19. Dle ust. § 16 zákona o silničním provozu řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce vybočuje ze směru své jízdy, nesmí ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.
20. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
21. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“
22. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
23. Vzhledem k jednotlivým včasně uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí především ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce a neprovedl důkazy k dostatečnému zjištění skutkového stavu – výslech svědka T. B., vyšetřovací pokus včetně místního šetření a znalecký posudek.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22/2017

24. Soud předesílá, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgán prvního stupně i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. V tomto směru lze shrnout, že je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není nutné, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.
25. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Žalobce obecně namítal, že žalovaný se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. K tomuto soud rovněž v obecné rovině uvádí, že žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal v dostatečném rozsahu a to především na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, přičemž je třeba mít na paměti výše uvedené závěry judikatury o rozsahu, způsobu a dostatečnosti vypořádání odvolacích námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
26. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož nebyly provedeny důkazy k dostatečnému zjištění skutkového stavu – výslech svědka T. B., vyšetřovací pokus včetně místního šetření a znalecký posudek. K této námitce ohledně opomenutých důkazů žalovaným soud uvádí, že přestože se jedná o procesní vadu ze strany žalovaného, nedosahuje takové intenzity, aby mohla mít vliv na nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí implicitně vyplývá, že v kontextu všech provedených důkazů v přestupkovém řízení byl skutkový stav věci spolehlivě zjištěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007-100). Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a přesvědčivě doložen především policejní dokumentací, jež zahrnuje mj. fotodokumentaci místa spáchání přestupku a situační mapu nehodového děje a dále protokoly o ústních jednáních před správním orgánem prvního stupně, kde vypovídal žalobce, řidič R. Č. a zasahující policisté. I případné provedení opomenutých obrázků by nemělo za následek změnu zjištění skutkového stavu věci.
27. Dále se soud zabýval obsáhlým souborem námitek, které byly žalobcem ještě precizovány při ústním jednání soudu, zpochybňující skutkové závěry, jež byly správními orgány učiněny v předmětné věci. Předně žalobce v žalobě nesouhlasil s výrokem, že jeho vozidlo Ford svým pravým bokem narazilo do pravé přední části vozidla Citroen. Tvrdil mj., že charakter poškození, se zřetelem k nepoměrně vyšší rychlosti vozidla Citroen, nasvědčuje opačnému závěru, že vozidlo Citroen narazilo svou přední pravou částí do pravé boční části vozidla Ford, jehož přední část byla odhozena. Žalobce konstatoval, že správní orgán využil vozidlo stojící u okraje vozovky, jako záminku pro určení viníka nehody. Uvedl, že úkon objíždění stojícího vozidla nesouvisel časově s dopravní nehodou, neboť v okamžiku střetu vozidel byl již bezpečně ukončen. V návaznosti na to namítal, že to byl právě řidič

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22/2017

Č., kdo porušil pravidla bezpečného objíždění překážky, kterou byl živý plot, jenž zasahoval do vozovky. Deklaroval, že není pravdou, že by ke střetu došlo na polovině vozovky řidiče Č., neboť střed vozovky nebyl v dokumentaci ani měřen ani označen a z fotografií lze jen odhadovat.

28. Soud k výše uvedenému souboru otázek uvádí, že dospěl ke shodným skutkovým zjištěním jako správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí zejm. na str. 3, kteréžto žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím. Soud přitom v dané věci nepřehlédl, že oproti tvrzení žalobce, které bylo obsaženo v žalobě o tom, že úkon objíždění stojícího vozidla nesouvisel časově s dopravní nehodou, neboť v okamžiku střetu vozidel byl údajně již bezpečně ukončen, žalobce při ústním jednání před soudem v rozporu s tím uváděl, že žalobce krátce před střetem vozidel, kdy objížděl před ním stojící vozidlo, zasahoval svým vozidlem do protisměru jen zhruba 20-30 cm, takže prostor pro projetí vozidla žalobce a protijedoucího vozidla řidiče Č. při snížené rychlosti a zvýšené opatrnosti obou řidičů byl dle přesvědčení žalobce dán. Z právě uvedeného je zřejmé, sám žalobce posléze i v řízení před soudem připustil, že jím provedený úkon objíždění stojícího vozidla řidiče B. souvisel časově s předmětnou dopravní nehodou.
29. Z policejní fotodokumentace, situační mapy a výpovědí zasahujících policistů učiněných při ústních jednáních před správním orgánem prvního stupně je zřejmé, že žalobce se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a § 16 zákona o silničním provozu tím, že dne 23. 9. 2016 v čase 17:50 v Huntířově na silnici č. III/25855 ve směru na Starou Olešku řídil vozidlo tovární značky Ford a po objíždění stojícího vozidla se nestačil včas zařadit do svého jízdního pruhu a jízdou částí vozidla v levém jízdním pruhu ohrozil protijedoucí vozidlo Citroen, když došlo ke střetu levé přední boční části vozidla žalobce s levou přední částí vozidla Citroen. Z konečného postavení vozidel, tak jak je zachyceno zejm. na fotografiích č. 10, 11 a 19 policejní fotodokumentace a na fotografii č. 4 vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 2. 2017, je zřejmé, že zadní kola vozu Ford se částečně nacházejí na polovině vozovky protijedoucího vozidla, přední část vozidla byla nárazem odmrštěna částečně za pravou krajnici vozovky, což vyplývá z vyznačených dřecích stop (zejm. na fotografiích č. 22 a 23), zatímco vůz Citroen se nachází na hraně a částečně za hranou své pravé krajnice (zejm. fotografie č. 10, 11 a 21). Zadní kola vozidel, jejichž poloha nebyla v důsledku střetu předních částí vozů zvláště měněna, svědčí o pozicích vozidel těsně před samotným střetem, kdy vozidlo žalobce se nacházelo částečně v protijedoucím pruhu komunikace, zatímco vozidlo Citroen jelo těsně při své pravé krajnici. Výše uvedený nehodový děj popsal rovněž zasahující policista P. M. v protokolu o ústním jednání ze dne 26. 1. 2017. Žádný z podkladů obsažený ve správním spisu rovněž nenásvědčuje skutečnosti, že by se vozidlo Citroen před střetem pohybovalo vyšší než zákonem dovolenou rychlostí, jak tvrdil žalobce. K zavinění žalobce je třeba dodat, že jak plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 12. 2016, žalobce byl ochoten připustit svůj poloviční podíl na zavinění dotčené dopravní nehody, avšak jen za předpokladu, že svůj poloviční díl viny přijme i řidič Č., což zopakoval v protokolu o ústním jednání ze dne 1. 2. 2017. Z výpovědi zasahujícího policisty P. M. zaznamenané v protokolu o ústním jednání ze dne 26. 1. 2017 vyplývá, že žalobce v prvotním telefonátu připustil, že nehodu nejspíše zavinil on. Žalobci se nepodařilo tímto souborem námitek zpochybnit skutkový stav věci – tj. to, že jím provedený úkon objíždění stojícího vozidla řidiče B. souvisel časově s předmětnou dopravní nehodou, kdy k dopravní nehodě nedošlo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v důsledku nepřizpůsobení rychlosti řidiče Č. v místě dopravní nehody, nýbrž primárně z toho důvodu, že žalobce v důsledku objíždění odstaveného vozidla řidiče B. nejel zcela ve svém jízdním pruhu, a to při pravém okraji komunikace, v důsledku čehož žalobce vjel svým vozidlem do jízdní dráhy protijedoucího vozidla řízeného řidičem Č. a vytvořil mu tak překážku ve směru jeho jízdy, přičemž ke střetu vozidel došlo v době, kdy žalobce dokončoval svůj objížděcí manévry. Žalobce byl přitom povinen jet tak, aby i při objížděcím manévru nijak neomezil, natožpak neohrozil protijedoucí vozidla.

30. Žalobce dále zpochybnil důkazní použitelnost úředních záznamů pořízených pouze subjektivním přepisem telefonátů se svědky policejním úředníkem. Konstatoval, že jejich vypovídací hodnota v řízení je zcela nulová. K tomuto soud uvádí, že z výčtu podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí na str. 3 prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žádný úřední záznam jako důkaz v řízení použit nebyl. Podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo oznámení přestupku Policie ČR, Dopravního inspektorátu Děčín ze dne 31. 10. 2016, č. j. „X“, protokol o nehodě v silničním provozu, fotografická dokumentace místa dopravní nehody, plánek místa dopravní nehody, výpis z evidenční karty žalobce, protokol o ústním jednání ze dne 14. 12. 2016, vyjádření žalobce k dopravní nehodě ze dne 15. 12. 2016, protokol o ústním jednání ze dne 26. 1. 2017 a protokol o ústním jednání ze dne 1. 2. 2017. Zmínka policisty o obsahu telefonické komunikace s žalobcem je zaznamenána v protokolu o ústním jednání ze dne 26. 1. 2017, tedy procesně přípustným postupem, a tudíž mohl být obsah dané výpovědi policisty vzat v úvahu jako důkaz ve správním řízení.
31. Žalobcem navrhované provedení dokazování znaleckým posudkem, svědeckou výpovědí T. B. a rekonstrukcí nehodového děje soud zamítl ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s., neboť vzhledem ke zjištěné skutkové situaci bylo navrhované dokazování nadbytečné a do zjištěného skutkového stavu věci nemohlo přinést žádné nové skutečnosti, ani tento zjištěný skutkový stav zpochybnit. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn z výše uvedených podkladů. Fakt, že vozidlo řidiče B. bylo nevhodně odstavené, byl mezi účastníky nesporným, ostatně za to byl tento řidič přestupkově potrestán, jak již soud zmínil shora, nicméně i přes tuto skutečnost byl žalobce povinen při objížděcím manévru počínat si tak, aby neomezil či dokonce neohrozil protijedoucí vozidla, čemuž bohužel žalobce nedostál.
32. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Soud žalobu z pohledu uplatněných žalobních námitek dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
33. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc ten je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. srpna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)